

SWEDEN ROCK FESTIVAL – RUSH

Skrivent: [Erik Laakso](#)

Artist: Rush

Plats: Sweden Rock Festival

Längd: 2 timmar 10 minuter

Betyg: 4

Kan man vara såväl minimalistisk som bombastisk på samma gång? När jag ser spelningar med Rush slås jag varje gång utav, hur enkel och slimmad deras scenutrustning är. Trumsetet är så litet att det nästan inte syns framifrån och på de stora scenerna blir de tre musikerna med sina instrument ganska små. Men scenshowen, ljuset, låtarna och (oftast) ljudet är större och bättre än hos alla andra. Igår på Sweden Rock Festival var inte ljudet det bästa jag hört med bandet. Där framme vid staketet, 5-6 meter från scenkanten, var ljudet lite skraltigt. Basen hördes över allt och låg som en mullrande matta i förgrunden. Sången gick inte fram som den skulle, vilket var extra tråkigt för när den hördes rätt framgick det att Geddy Lee återigen sjunger förbluffande bra.

När den snart 60-årige lille farbrorn, bördig från Serbien, i svart kostym helt chosefritt levererar riff och solon som borde få samtliga av festivalens övriga gitarrister att gå hem och öva mer, går det rysningar av vällust över ryggen på mig. Han spelar skjortan, spandexbrallorna och frisyerna av de andra musikerna på de olika scenerna. Att han och sångaren/basisten dessutom skrattar och gnabbas med varann under spelning gör sitt till för att höja trivselfaktorn.

Man kan förstås inte skriva om en konsert med Rush utan att nämna geniet bakom trummorna. I går levererade han två kortare trumsolon. De var lagom långa och hans solon är sannolikt de enda jag egentligen kan fördra på konsert. Långa, meningslösa musikonanipartier är inte underhållande då de

drar ned tempot, får de flesta att tänka på annat, som hur bilköerna kommer vara efteråt och om det vore en vinst att sticka tidigare för att slippa dem. Men Neil Peart, mannen med stenansiktet, bjuder på precis så mycket som går att acceptera. Att han är en av de bästa genom alla tiden på att dunka trumskinn är otvivelaktigt, att han dessutom inte nöter på så länge att alla som lyssnar, tröttnar, är begåvat. Men så kallas han ju för "Professorn" också. På filmbilderna ovanifrån ser man också att trumsetet är gigantiskt trots att det ser väldigt litet ut. Trummorna hänger som i terrasser runt hela ställningen och när Peart vänder sig som och trumsetet snurrar ett halv varv inser man att han i praktiken har två olika trumset, samt en ställning för olika percussions. Smart, snyggt och mäktigt. Många trummisar har stora och fantastiska trumset, men ingen kan hantera varje liten enskild enhet så bra som the professor.

Det har snackats mycket om hur stor produktion Rush skulle ha med sig. Den omöjliggjorde faktiskt att andra band kunde spela på stora festivalscenen under söndagen. Det var en förlust för festivalen som helhet, men en klar vinst för alla oss Rush-fans som fick njuta av en mäktig konsertupplevelse. På de stora bildskärmarna visades underhållande animationer och filmklipp, tydligt inspirerade av Monty Pythons animationer från 70-talet. Illustrationer till låtarna och galna små filmsekvenser var perfekt som sidomoment till musiken. Eftersom de ofta visade filmerna på storbildskärmen gick väl tyvärr de som stod riktigt långt bak, miste om vad som pågick på scenen. Står man längst bak på festivalområdet ser man knappt att det är människor som står på scenen och då är man beroende av att se på skärmarna vad som pågår. Jag är glad att jag stod längst fram och fick se riktigt bra. De som stod långt bak hade sannolikt mycket bättre ljud än vi där framme så jag hoppas det kompenserade för den visuella bristen. Hur som helst var ljusshowen med stora teveskärmar som rörde sig i märkliga mönster och visade olika sekvenser av den animerade showen på ett snillrikt sätt, bland det bästa jag sett. Lagom mycket eld och fyrverkerier ingick också i paketet.

Slutligen måste jag nämna hur mycket jag uppskattade att de hade med sig sin "Clockwork Angel String Section". 7-8 hårt arbetade musiker på fiol, cello och andra stråkinstrument, förstärkte partierna från den senaste plattan. Rush som alltid varit trion som låtit som en symfoniorkester, har för den här turnén lagt in levande ljud istället för samplade violiner. Det går ju inte att annat än älska sånt. Betyget som helhet blir en fyra och det är tack vare den visuella föreställningen och stråkensemblen de klättrar från 3 till fyra. Ljudet är inte helt igenom godkänt, det stora urvalet av låtar från senaste skivan drar ned tempot då festivalpubliken nog hade föredragit fler klassiska och medryckande låtar.

Bäst: Att de spelade undanskymda klassiker som Grand Designs och the Analog Kid.

Sämst: Att de inte spelade 10 låtar till.

9 juni, 2013